

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

‘Ο βουλευτής πού θα τρελλαινόταν εύτως ή άλλως !... Το Τούρκικο χαλί του ‘Αγ- γλου. Γιατί ήταν στρεβλό. ‘Η ιστορική βρύση του Γερμανιού και τὰ ρέζα του γέρο Λυγουριώτη. Πώς άνθεφερούσε ό Δηληγιάννης. Κοινωνικά και Πρωτοχρονιατικες εύχες τών εφημερίδων πρό τριάντα και πλέον έτών, κλπ.

Προσεγμένους νά σχηματισθή κάποτε Κινέζο- νους από τόν Θεόδωρο Δηληγιάννη, διό βουλευτάι εμάηηγο στού Ζα- χαράτου κ' έλεγαν ποιού, κατά τήν γνώμη τους, θα γινόντουσαν ή- ποουργοί. ‘Ο ένας από αυτούς ανέφερε έξωρα τό όνομα κάποιου πολι- τευμένου, πού χαλούσε τόν νόμο για νά γίνη ήποουργός.

—Αυτόν μήν τόν λογαριάσεις, τού ελεε ό άλλος.
—Γιατί ;
—Γιατί άν μὲν γίνη ήποουργός, θα παραφρονήση από τή χαρά του, άν δέ δέν γίνη, θα τρελλαθή γιατί δέν έγινε !..

“Ένας ‘Αγγλος έστειλε πρό έτών τά μέτρα τής σάλλας τού σ' έναν ‘Ελληνα φίλο του, στην Κωνσταντινούπολη, και τόν παρακαλούσε νά του παραγγείλη ένα χαλί Τουρκικο.

Τό χαλί έγινε και εστάλη στην ‘Αγγλία. ‘Επειτα από κάποιον και- ρό πήγε, για κάποιες δουλιές του, και ό ‘Αγγλος στην Τουρκία και επισκέφθηκε τόν φίλο τόν ‘Ελληνα στο γραφείο του, για νά τόν ευχαριστήσει για τό χαλί.

—Ήταν καλό κ' όπως τό ήθελες ; τόν ρώτησε ό ‘Ελληνας.
—Ήταν θερισμένο ! τού απάντησε ό ‘Αγγλος. Μόνον πού έγινε λι- γάκι στραβά.

—Μά, άν δέν ήταν...στ ρ α β ό... τού ξέξηγσε με άφέλεια ό ‘Ελ- ληνος, δέν θα ήταν...Τουρκικο !..

‘Ο ‘Αγγλος έκοισε στα γέλια, κατενδο- σιασμένος με τήν παρατήρησι του φίλου του, ό όποιος, άνάγκη νά τό σημειώσουμε έδώ, δέν ήταν ό κ. Κ. Σπανούδης...

Μέσα στο γινάντιο της ‘Αθήνας χάθηκε νά λησμονήθηκε μία μικρή και ιστορική της γειτονιά, τό Γεράνι.

Τό όνομά της ή γειτονιά αυτή τό είχε πά- ρει από μία παλιά βουνούλα, με πολύ καλό νερό, τήν όποιαν έβαγαν επίσης έδώ και πό- λα χρόνια ό ξενοφωσιταίους τών ‘Αθηνών, και τήν όποιαν είχε χτίσει ένας Τούρκος, ό Γε- ράνη Πασάς.

‘Η βρύση αυτή ήταν εκεί πού εινε σήμερα ή όδός Σοφοκλέους και δίπλα στού άλλου μο- ναδικού μπακάλικο του Μπελεργή. ‘Ηταν μία όμορφη και πρωτότυπη βουνούλα, με γά- γκελα γήρω- γήρω και με μερικά μαρμαρίνια σκαλοπάτια. ‘Ηταν χτισμένη μισό μέτρο ά- πάνω από τή γή. ‘Η βρύση αυτή εσώζετο ώς τά 1890 περίοι.

‘Αλέξανδρο άπ' τή βρύση ήταν τό περιβόλαο τού Γερανού, γνωστό σ' όλη τήν παλιά ‘Α- θήνα, με τό καφεενδάκι, τή στέγη του και μία παρακούβια, πού έκτε- λούσε χρέη καφεενόη. Τό καφεενδάκι αυτό ήταν επί πολλά χρόνια ή- διοκτησίον του συμπλαθεστάτου γέρο- Λυγουριώτη. Μιά από τίς πιο με- γάλεις άπευκόψσεις τού Λυγουριώτη τήν εποχή εκείνη, πού δέν ύπήρχε ή σημερινή άφθονία τών λουλουδιών στην ‘Αθήνα, ήταν και ή προμή-θεια, σέ κάθε ώρα και σέ κάθε έποχή, τών περιήμων ερόδων», τὰ

Τά συγχαρητήριά μου...
—Κράτησε τήν πιο καλή, τού ξέξηγσε ό μαύρος βασιλιάς.
—Λαιπάρο, παιδί μου, πολύ λαιπάρο ! Κι' έστειλες τήν άλλη στούς γονείς της ;
‘Ο Μπαγιελέ, ένας μαύρος κολλαός με πονηρά μάτια, τόν κίτταξε κατάληκτος.
—‘Αν τήν έστειλα στούς γονείς της ; ‘Οχι, δέν τήν έστειλα... τού απάντησε.
‘Ο πάτερ Φλοράν σούφρασε τά φρύδια του.
—Μά, για στάσου, τού ελεε, πρέπει νά συνεννοώμαστε. Τήν έχεις ακόμα ή δέν τήν έχεις ;
—Δέν τήν έχω πιά, σου ελια ! τού απάντησε ολόχαρος ό Μπαγιελέ.
—‘Ε, τότε τί τήν έκανε ;
—Τήν έφαγα !..

Κι' ό Μπαγιελέ χαμογέλασε πλατεία στον Ιερσότοστολο.
‘Ο πάτερ Φλοράν κίτταξε τόν Μπαργιά και τόν Σορντιέ στα μάτια κ' έπειτα όμολόγησε μ' άπογοήτιον :
—Δέν λησμούμε τόσο, πού έχασα αυτόν τόν καννιάλο, γιατί δέν ή- πάρχε πιά ελλείδα νά γίνη ποτέ του χριστιανός, όσο τις διό μπουτί- λιας τό νοιάκι πού θα σάς δώσω, μιά κ' έχασα πανηγυρικά τό στοί- χημα !..

Και κουνώντας θλιβερά τό κεφάλι του, βγήκε άπ' τήν καλύβα τού βασιλιά Μπαγιελέ, πού είχε καταφορήσει τή γυναίκα του.
ΖΑΝ ΝΤ' ΕΣΜ

όποι έστούλζαν πάντα τήν ζωιδιοόχη τού μα- χαρίτη Δηληγιάννη.

‘Η προμήθεια αυτή, πού ήταν κάτι παράξενο για τήν ‘Αθήνα τής εποχής εκείνης, εσκανδάλιζε πολύ τούς τότε ‘Αθηναίους, όι όποιοι έξε- στράτευαν και πήγαιναν στού Λυγουριώτη τό καφεενδάκι, για νά τόν ρωτήσουν κατά πού και πώς κατορθώνει και βρσκει τά τριαντάφυλλα εκείνα.

‘Ο Λυγουριώτης όμως άπαντούσε σ' όλους μυστηριώδης :
—Αυτό μόνον ό γέρο- Λυγουριώτης και τό νερό τού Γερανού τό ξέρουν...
Και τό μυστήριον έμεινε μυστήριον, ώσπου κ' ό άνθρωπος κ' ή θρή- σκη άφανίστησαν με τόν καιρό...

Νά τσιρα κ' ένα άπόστασμα από τά ‘Κοινωνικά' μιάς εφημερίδος τού 1899 :

«Άθρον, εσρήν: τών Φάτων, εσρτάζει ό κ. Λάμπρος ‘Αστ έ ρ η ς, ό έσφερος άνθιπολογάχος κ. Φανός και ό γνωστός κουρέος τής πόλεως μας ‘Άψε - Σ ς Οσε (ό μακαρίτης Μελισσώτης). Δέν εσρτάζει δε ένεκεν πέν- θους ή ‘Εταιρεία τού ‘Αεριοφωτο» !..

Κατα τήν παροιμίαν τής πρώτης τού έτους τού 1898 ή ‘Ακρόπολις» ξέηρησε «Εύχες και Γνώσεις» για τήν Ελλάδα από διαφόρους λογίους, πολιτικτάς και δημο- σοιγράφοις. Μεταξύ τών άλλων, λοιπόν, ό Σουρής έγραψε τά εξής :

Στηθοδέρνεται ή μάνα, κ' όλομνάχη θρηνεί, κ' άντικαλεί ό βογγος, με τό χρονο όπου μπαίνει :
—Νά μὲν κλαίτε τήν ‘Ελλάδα πού πατού ‘Αγαρηνοί, μόν' νά κλαίτε τήν ‘Ελλάδα, τήν...‘Ελληνοπατημένη !..

Οί Τούρκοι τότε κατείχον άκόμη τήν Θεο- σαλίαν.

Πρό έτών ένας «συγγραφέας» — από αυ- τούς πού πάνε στην Εύρωπη και γράφουν φουσκωμένοι και άνακαινιστάι — Πιτσιλιός ονομαζόμενος, όταν γυρίσε από τήν ‘Εσπε- ρίαν» έγραψε τά εξεδοικεν ένα έργον «Περί τού Βυζαντινού Στόλου».

Τό έργον αυτό έκαμιν εντύπωσι, γιατί ά- νέφερε μέσα πράγματα άγνωστά και σπουδαία ως τή στιγμή εκείνη για τό στόλο τής ‘Με- γάλης ‘Ελληνικής αυτοκρατορίας.

Έλεγε διανθίσει μάλιστα τό συγγραμμά του ό Πιτσιλιός με σκίτσα και περικοπάς Βυζαντινών συγγραφέων.

‘Ο Γαβριηλίδης δέν δίστασε τότε, κατά τήν συνήθειάν του, νά έν-θουσιαστή άνεως. Σ' ένα άρθρο του, λοιπόν, έχαρακτήρισε τόν Πι-τσιλιό «μεγαν συγγραφέα» !

‘Αλλά πολύ γοητορα άπεκαλύφθη ότι και τά σκίτσα και ή περικοπές τών Βυζαντινών ήδην συγγραφεών δέν ήπρξαν ποτέ. Συναπές δια έργαε στο βιβλίον του ό Πιτσιλιός ήσαν ψευδία και φαντασία δική του.

Τότε ό Γαβριηλίδης έγραψε ένα δεύτερο άρθρο, με τόν τίτλο : «Μέγας και εις τό ψεύδες !»

Κατά τόν πόλεμο τού 1912 ένας ναυτικός άπ' τή Μιτυλήνη πήγε με τό βαρκάκι του στην απέναντι Τουρκική άκτή, για νά...καταναμάχηση μόνος του ένα Τουρκικό καϊκι !..

Κατά τήν...ναυμαχία αυτήν μία έχρηκή σφαιρα βόηκε τόν Μιτυληνιό στο πόδι. Τόν ναυτικό αυτόν τόν μετέφεραν κατόπιν στο Ναυτικό νοσοκομείο τού Φάληρου σέ κακό χαλί. Τό κόκαλο του ποδιού του είχε σκάσει άπ' τή σφαιρα και τόν έψηνε ό πυρετός.

Στην άρχή σκέφτηκαν νά τού κόψουν τό πόδι.
—Νά μού τό κόψετε, γιατρέ, ελεην αυτός άμα τό άκουσε. ‘Ας πάει και τό παληάμπελο !..

Οί γιατροί όμως θέλησαν νά σώσουν τό πόδι τού ήρωικού ναυτικού, και τούτο, κατά σύσταση τής πριγκιπίσσης Μαρίας, ή όποία άμα έ- μασε τήν ιστορία τού γενναίου ληβούχου, κατέβηκε στο Φάληρο για νά τόν ιδή. Μιά μέρα μάλιστα, πού τόν ελεε νά παίρνη τό καλύτερο, έξέφρασε στο γιατρό τήν έχαιροσίτη τή πού θα γλίτωνε τό πόδι του.

‘Ο Μιτυληνιός τήν άκουσε και ελεε χαμογέλλωντας :
—‘Ενα ποδί... Μεγάλο πράγμα, βλέπεις !.. Θάδινα και εκατό, άν ελεχ, για τήν Πατρίδα !..